

»Ὅποῖον θέαμα νὰ βλέπη τις, εἰσερχόμενος εἰς τινὰ σταθμόν, ποιαύτην τινὰ ἠθοποιῶν, διότι οὕτω νομίζομεν ὅτι δύναται τις προσφῶς νὰ τὴν ὀνομάσῃ κατὰ τὰς τελευταίας τοῦ δρόμου τῆς ὥρας. Ὁ σταθμὸς εἶνε ἀνοικτὸς ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς καὶ ἡ εἴσοδος εἶνε οὐχὶ δωρεάν ἀλλ' ἐπὶ ὠρισμένῳ τιμῆματι, διότι πρόκειται περὶ κέρδους ἀργυροῦ. Ὁ περίβολος τοῦ σταθμοῦ εἶνε μεστὸς περιέργων καὶ μάλιστα ἀνθρώπων στοιχηματιζόντων. Ἐν δὲ τῷ μέσῳ φαίνεται ἡ δύσλοϊρος ἠθοποιὸς ὑποβασταζομένη δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν μόλις καὶ μετὰ βίας σύρουσα τοὺς καθημαγμένους πόδας τῆς, τὸ πρόσωπον ἔχουσα ὠχρὸν καὶ πελιδνὸν καὶ περιρροεμένη τὸ πρόσωπον ὑπὸ ἰδρώτος. Τὸ βλέμμα αὐτῆς οὐδὲν ἔχει ἀνθρώπινον. Δὲν βλέπεις πλέον γυναῖκα ἐνώπιόν σου, ἀλλὰ τὸ πολὺ πολὺ σῶμα ἀνθρώπινον, ἀμορφον, ἀπολέσων πᾶσαν αὐτοῦ τὴν βούλησιν καὶ τὸν λόγον καὶ τὴν συνείδησιν ἑαυτοῦ καὶ ὅμως συρόμενον καὶ βασανιζόμενον χάριν τῶν δολλαρίων ἅτινα ρίπτουσιν εἰς αὐτὸ οἱ περιεργοὶ θεαταί. Οἱ πόδες αὐτοῦ κινουῦνται ὡς μοχλοὶ ἀτμομηχανῆς ἀποσβεσθείσης, καὶ οἱ θεαταὶ ἐπευφημοῦσι τὸ ὡς ὑπὸ γαλθανισμοῦ κινούμενον ἐκεῖνο πτόμα, περιέργως καὶ ἀπλήστως ὑπολογίζοντες τὴν ὁδὸν ἣν διήνυσε. Εἶνε φρικτῶδες τὸ θέαμα καὶ ἀπάνθρωπον. Ἀλλὰ δυστυχῶς μόνον τῶν ζῶων προστατρίξ ἐταιρία εἶχομεν.»

«Κατὰ τὸν προσεχῆ Νοέμβριον γενήσεται ἐν Φλωρεντία καλλιτεχνικὴ ἐκθεσις, ἐν τῷ μεγάρῳ Πίττι. Ἐν τῇ ἐκθέσει ταύτῃ θὰ ἐκτεθῶσι πάντες οἱ ἐν Τοσκάνῃ εὐρισκόμενοι καλλιτεχνικοὶ ὀψαυροὶ (τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τοῦ ΙΖ' αἰῶνος), ἥτοι εἰκόνες, ἀγάλματα, νομίσματα, δακτυλιόλιθοι, μωσαϊκά, βιβλία, δαντέλλαι, ὑάλινα σκεύη, ἐργαλεῖα κλπ. Τῶν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις καὶ τοῖς διαφόροις μεγάροις τοιχογραφημάτων καὶ ἐν γένει τῶν ἔργων τῶν μὴ δυναμένων νὰ μετακομισθῶσι θὰ ληφθῶσιν ἀντίγραφα. Καὶ ἐν Δρέσδῃ προπαρασκευάζεται ἤδη ἐκθεσις πάντων τῶν ἔργων τοῦ Ῥαφαήλου. Τῶν ἐν ἄλλαις πόλεσι εὐρισκομένων ἔργων τοῦ περικλεοῦς καλλιτέχου θὰ ἐκτεθῶσι φωτογραφίαι ἢ ἀντίγραφα αὐτῶν.»

«Γνωστὴ εἶνε ἡ παροιμιώδης κομπορημοσύνη τῶν κατοίκων τῆς γαλλικῆς ἐπαρχίας Γασκωνίας, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα γασκῶνος κατήνησεν ἐπιθετον δηλοῦν τὸν κομπορήμονα καὶ φλύαρον ἄνθρωπον. Μεταξὺ τῶν καθ' ἑκάστην δημοσιευομένων περὶ αὐτῶν ἀνεκδότων ἐκλέγομεν τὸ κατωτέρω.

Δύο τινες γασκῶνοι εἶχον ἀποστείλει ἐν τῇ τελευταίᾳ τῶν Παρισίων Παγκοσμίῳ ἐκθέσει χρηματοκιβώτια σιδηρᾶ ἰδίας κατασκευῆς.

«Ὡ, εἶπεν ὁ ἕτερος αὐτῶν, ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι ἀνταγωνισμόν. Ἀκούσατε τί πείραμα ἔκαμα. Ἐντὸς τοῦ χρηματοκιβωτίου ἔκλεισα ἕνα πετει-

νὸν καὶ τὸ ἔρριψα εἰς τὰς φλόγας. Ἄφ' οὗ ἔγενετο κατακόκκινον τὸ ἀνοίγω καὶ τί βλέπουν οἱ περιεστῶτες; τὸν πετεινὸν ζωντανὸν καὶ ψάλλοντα.

»Ἄμ' ἐγὼ, ὑπέλαθεν ὁ ἕτερος μειδιῶν· Ἐκλεισα πετεινὸν εἰς τὸ χρηματοκιβώτιον καὶ ἀφ' οὗ τὸ ἔρριψα εἰς τὰς φλόγας καὶ ἤρχιζε τὸ μέταλλον νὰ ἀναλύεται, τὸ ἀποσύρω παρευθὺς, τὸ ἀνοίγω καὶ τί νομίζετε εἶδον οἱ περιεστῶτες; τὸν πετεινὸν νεκρὸν καὶ παγωμένον ἀπὸ τοῦ ψυχρός!»

«Ὡς γνωστὸν αἱ ὁδοὶ τοῦ Λονδίνου πᾶσαι πλὴν πέντε ἢ ἕξ εἶνε κατὰ πάντα ὅμοιαι ὡς ἐάν ἐχῆθησαν ἐν τῷ αὐτῷ τύπῳ, ὥστε ὁ νέηλος καὶ ἄγνωστος τὴν ἀγγλικήν, μετὰ πολλῆς δυσκολίας δύναται νὰ εὕρῃ τὴν ὁδὸν ἐν ἣ κατοικεῖ. Ἡμέραν τινὰ ἠθοποιὸς τις τοῦ γαλλικοῦ θιάσου ἀποπλανηθεὶς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀδιεξόδου τούτου λαβυρίθου καὶ μὴ κατορθῶν νὰ ἀνεύρῃ τὸν μῖτον τῆς Ἀριάδνης, ἀπελπισθεὶς κατέφυγεν ἐν τινὶ ζαχαροπλαστείῳ ἵνα εἴπῃ τὸν πόνον του καὶ ζητήσῃ βοήθειαν. Ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ ἀγγλος ζαχαροπλάστης ἐγίνωσκε τόσα γαλλικά, ὅσα ἀγγλικά ἐγίνωσκεν ὁ γάλλος ἠθοποιός. Μάτην οὗτος προσεπάθησε διὰ νευμάτων νὰ τῷ εἴπῃ τί ἤθελε. Ὁ ἀγγλος οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ ἐκ τῶν μικρῶν σχημάτων τοῦ γάλλου. Τέλος ὁ γάλλος ἐξάγει τὸ χαρτοφυλάκιόν του καὶ σχεδιάζει τὸν θόλον τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Παύλου ἀπὸ τοῦ ὁποίου δύο μόλις βήματα ἀπέειχεν ἡ κατοικία του. «Ἄμα ἰδὼν ὁ ζαχαροπλάστης τὸ σχέδιον ἐποίησε νεῦμα ὅτι ἐνόησε τὸ ζητούμενον καὶ ἀνεφώνησεν: Oh! very well! Παραχρῆμα δὲ εἰσελθὼν εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ ζαχαροπλαστείου ἐξῆλθε μετ' οὐ πολὺ κομίζων ἐν θριάμβῳ ἐπὶ δίσκου παυμέγιστον θολοειδὲς γλύκισμα, τὸ καλούμενον gâteau de Savoie. Εὐνόητος ἡ ἀμυχανία ἀμφοτέρων καὶ ἀθημονία τοῦ γάλλου.»

«Κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ 1875 ἐν Ἑλλάδι ὑπάρχουσι 71,567 ἔπποι καὶ 25,609 πῶλοι.

Εἰς ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Χαρακτηριστικὰ τοῦ καλοῦ πετρελαίου εἶνε α' μὲν χροῦμα λευκὸν ἢ ὀλίγον τι ἀποκλίνον πρὸς τὸ ὑποκίτρινον καὶ γαλανόν· ὥστε τὸ καθαρὸν κίτρινον πετρελαῖον ἢ εἶνε ἀκάθαρτον ἢ νενοθευμένον διὰ πετρελαίου κακῆς ποιότητος· β' δὲ ὁσμὴ ἐλαφρὰ καὶ οὐχὶ δυσάρεστος· γ' δὲ ἐάν ἀναμιχθῇ μετὰ ἴσου ὄγκου θεικοῦ ὀξέος ἔχοντος πυκνότητα 1, 53 δὲν μεταβάλλει χροῦμα τουτέστι τὸ χροῦμά του δὲν γίνεται βαθύτερον ἀλλὰ μᾶλλον ἀνοικτότερον. Λοιπὸν, πετρελαῖον μὴ πληροῦν τοὺς πρεῖς ἀνωτέρω ὄρους, καὶ μὴ κατὸν ὡς πρέπει, ὀφείλει νὰ θεωρῆται ὡς ἀκάθαρτον καὶ μάλιστα κινδυνώδες.